ЩОМІСЯЧНИЙ ЖУРНАЛ ЦК ЛКСМ УКРАЇНИ
ДЛЯ ДІТЕЙ ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ

ISSN 0132-3288

МАЛЯТКО

2
ЛЮТИЙ
1987

23 ЛЮТОГО —

ДЕНЬ РАДЯНСЬКОЇ АРМІЇ ТА ВІЙСЬКОВО-МОРСЬКОГО ФЛОТУ

Вірш Лариси КОЛОС

ПІСЕНЬКА ПРО МИР

Хай летить
і вздовж і вшир
Наша пісенька
над світом:
«У Країні Рад за мир
Всі дорослі і всі діти!»
Хай для нас із вишини
Сонечко ласкаве сяє.
Ми не хочемо війни
Ні в чужім,
ні в ріднім краї.

Романко Дацишин, Львівська обл.

Оленка Попович,

Ціх, Одеська обл.

Любі друзі! З часу оголошення «Зоряної програми дітей» ми отримали від вас тисячі малюнків. Кожна ваша зірочка зроблена з великою любов'ю, кожна випромінює щасливу мрію про мир на Землі. Ваші роботи ми передали в Міжнародний комітет дитячих організацій.
Висловлюємо щиру подяку дітям і дорослим за активну участь у мирній акції.

ПРИГОДА З БУБЛИКОМ

Написала Емілія КУНДИШОВА

Якось Вадик ішов з мамою по вулиці й побачив хлопчика, який сидів з бабусею на лаві і їв бублика.

— Я теж хочу,— сказав Вадик.

Мама усміхнулася, зайшла з Вадиком до хлібного магазину й купила бублика — запашного, рум'яного, посипаного маком.

А вдома на кухні поклала бублик перед Вадиком на білу з червоними горошинами тарілочку, налила в чашку молока і сказала:

— Їж, а я піду одержу на пошті посилку.

Вадик взявся до їжі. Спершу випив молоко, а потім потягнувся за бубликом: найсмачніше він завжди залишав наостанок. Але тут прийшов Антон — Вадиків друг із сусідньої квартири. Він мало не плакав:

— Знов черепахи ніде нема. Ходім удвох її пошукаємо.

Черепаха завжди кудись заповзала — то під шафу, то під диван, то в комірчину. Тому Антон дуже боявся, щоб вона не померла з голоду.

Вадик озирнувся на бублик. «Зрештою,— подумав він,— бублик не черепаха, заповзти нікуди не зможе». І побіг до Антона.

Цього разу черепаху знайшли під батареєю. Антон узявся годувати її капустою. А Вадик пішов додому.

На порозі його зустрів тато. Він кілька днів був у відрядженні і щойно повернувся.

— Здрастуй, сину!— радісно вигукнув тато.— Я так за тобою скучив.

І Вадик зрадів таткові. Вони обоє пішли на кухню, бо тато сказав, що з дороги дуже голодний.

Вадик згадав про бублика. Але тарілочка була порожня.

— А де мій бублик?— запитав Вадик.—

Він же ось тут лежав...
— Я щойно його з'їв,— відповів тато.
— З'їв?— Вадик відчув, як у нього виступають сльози.— Це ж мама купила для мене...
— Звідки мені було знати,— невесело усміхнувся тато.
А Вадик схлипнув:
— Я так хотів бублика!
— Гаразд, потерпи трохи,— сказав тато. Він накинув на плечі куртку і вийшов.
А Вадик розгублено залишився стояти.
Незабаром тато вернувся, поклав на стіл цілу в'язку бубликів, пішов у кімнату, ліг на диван і заплющив очі. Він або спав, або думав про щось своє. Вадик сидів у кутку й не наважувався до нього підійти.
Аж не вірилося, що в квартирі недавно було гамірно й весело. А тепер Вадикові чомусь здалося, ніби тато ще не вернувся.

Намалювала Наталя КОРНЄЄВА

Олександр Сергійович ПУШКІН

За морями все щасливо,
В світі ж он яке є диво:
Острів серед хвиль стоїть
З златоверхими церквами
З теремами та садами,
В тих садах росте ялина,
Поряд — з кришталю хатина,

А в ній білочка ручна —
Ну й вигадниця ж вона!
Білка пісеньок співає
Та горішки розгризає,
А горішки не простії —
В них шкарлупки золотії
Із смарагдовим ядром,
Охорона там кругом...

Малюнок Галини ЧЕРНЕНКО

З російської переклала Наталя ЗАБІЛА

Нехочуча

Написав Михайло САДОВСЬКИЙ

З російської переклав Анатолій КОСТЕЦЬКИЙ

В нашім домі об'явився Нехочуча.
Нехочуча нехотінням нас замучив.
Скаже хтось йому із нас:
— Гей, сонько! Вставати час!—
Він у відповідь:— Не хочу!
Не розплющуються очі!
Скажуть:— Нумо, борщ і кашу
З'їж хутчій, хлоп'ятко наше!
— Ой, не хочу!— знову чуть.—
Я кота співати вчу.
Друзі кличуть:— Йди гуляти!—
— Я не хо-очу!— лине з хати.
Звуть батьки:— Додому час!
— Ой, не хочу! Не до вас!—
Тільки й чути ув одвіт
Крик його на цілий світ.
Чуть од ранку і до ночі
Лиш одні слова:— Не хо-очу!
Може, хтось із вас, хлоп'ята,
Теж таким хоч трошки був?
Може, хтось із вас, хлоп'ята,
Цього досі не забув?
То порадьте, дуже прошу,
Що нам вдіяти в цю мить,
Як пошвидше Нехочучу
Нам людиною зробить.

Малюнок Валерія ГОРБАЧОВА

ДВОЄ ЖАДІБНИХ ВЕДМЕЖАТ

Угорська народна казка

В густому-прегустому лісі жила собі стара ведмедиця з двома ведмежатами.

Надумали ведмежата піти у світ щастя шукати. Обняла їх ведмедиця на прощання й наказала ніколи одне одного не кривдити і одне з одним не розлучатися.

От рушили ведмежата в дорогу. Ішли день, ішли другий... Все, що дала мати з собою, поїли. Нічим більше поживитися.

Коли бачать — лежить край дороги велика головка сиру. Хотіли ведмежата поділити її порівну, та не зважились. Кожен боявся, що іншому дістанеться більший шматок, ніж йому. Спалахнула між них суперечка. Де не візьмись лисиця.

— Чого це ви сваритесь?— питає.

— Біда в нас,— кажуть ведмежата.— Не можемо сир поділити.

— Яка ж це біда!— хитро посміхнулася лисиця.— Зараз я вам допоможу.

Взяла вона сир і розламала навпіл, але так, щоб один шматок вийшов трохи більшим.

Ведмежата закричали:

— Глянь, тут більше!

Тоді лисиця кусь від більшого шматка — і він став меншим.

— І тепер нерівно! — знову здійняли галас ведмежата.

Лисиця ще раз відкусила від більшого шматка. Тепер менший шматок став більшим. Так лисиця ділила й ділила, поки не наїлась донесхочу. А жадібним ведмежатам лишились самі крихітки.

Намалювала Любов СЕРГЄЄВА

ПІДСУМКИ КОНКУРСУ

Серед обкладинок журналу за 1986 рік кращою визнано ось цю. Намалювала Діда Мороза художниця Людмила Загірна. Редакція і читачі щиро вітають Вас, Людмило Олександрівно, з перемогою в конкурсі, чекають нових цікавих малюнків.

Кого шукає Калинка на малюнку?

Намалювала Ірина ТРОЦАК

МАЛЯТКО

Засновано 1960 р.
Київ.
Видавництво ЦК ЛКСМУ «Молодь».

МАЛЫШОК
№ 2 (326) 1987

Ежемесячный журнал ЦК ЛКСМУ для детей дошкольного возраста (На украинском языке).
Основан в 1960 г.
Издательство ЦК ЛКСМУ «Молодь».
Адрес редакции: 252119, Киев-119, ул. Пархоменко, 38—44.
Тел. 446-58-82, 441-04-75.

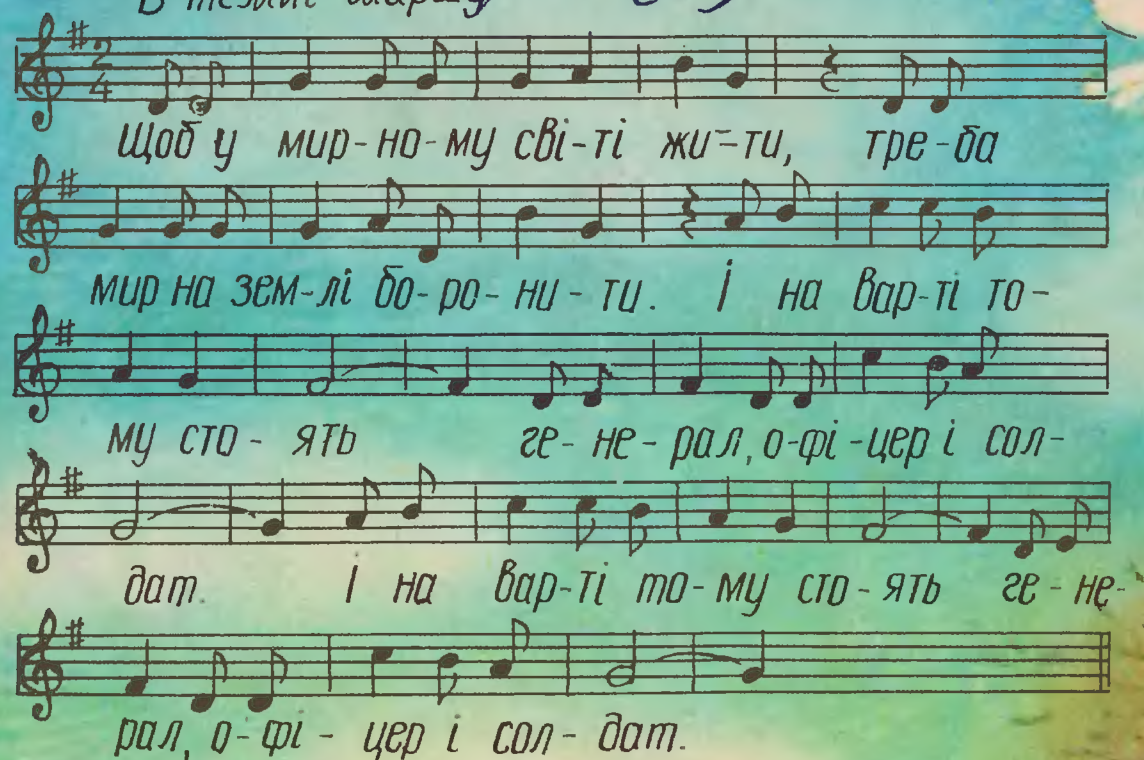
Здано до набору 18.10.86.
Підписано до друку 22.12.86.
Формат видання 84×108 1/16.
Друк офсетний.
Умовн. друк. арк. 1,68.
Умовн. фарбовідб. 10,08.
Обл.-вид. арк. 2,67.
Тираж 644600 пр. Зам. 6-344.

Поліграфкомбінат ордена «Знак Пошани» видавництва ЦК ЛКСМУ «Молодь». 252119, Київ-119, вул. Пархоменка, 38—44.
Полиграфкомбинат ордена «Знак Почета» издательства ЦК ЛКСМУ «Молодь». ул. Пархоменко, 38—44.

Малюнок на обкладинці Наталі Корнєєвої
Макет Олени Личик

Текст набрано із застосуванням вітчизняного фотонабірного комплексу «Каскад».

НА ВАРТІ

Слова Анатолія КОСТЕЦЬКОГО
Музика Георгія ШАХНЕВИЧА

Щоб у мирному світі жити —
Треба мир на землі боронити,
І на варті тому стоять
Генерал, офіцер і солдат. *Двічі*

Ми до армії теж підемо,
Тільки трішечки підростемо.
Вийдуть славні з малих хлоп'ят
Генерал, офіцер і солдат! *Двічі*

Малюнок Наталі ЖУРАКІВСЬКОЇ